

Arrest

nr. 295 883 van 19 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 3 augustus 2023, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2021 werd ingediend door :

N., N. [...]
nationaliteit: Armenië
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 11.05.2007 en afgesloten op 29.05.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij, om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zich dient te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou (Rusland) maar dat hij slecht te been is waardoor onmogelijk kan geeïst worden dat hij zou afreizen naar een onbekend land, meer bepaald Moskou in Rusland, dat hij geenszins kent. Verder zou betrokkene geen Russisch kennen en is hij niet in staat de meerkosten te dragen die met een reis naar Rusland gepaard gaan. Betrokkene haalt daarnaast een gegronde vrees aan om zich naar Rusland (Moskou) te begeven (o.a. door het slechte imago op vlak van mensenrechten, omwille van de schending van artikel 3 EVRM, door de spanningen tussen Armenië en Rusland, omwille van de verschillende voorgelegde mensenrechtenrapporten van Humans Rights Watch dd. 12.08.2019, 03.09.2019, 12.09.2017, 17.01.2019, 04.10.2019, 03.10.2019, 16.08.2019, 12.08.2019). Tot slot vermeldt betrokkene bij de Russische overheid een TRP te moeten aanvragen, wat in de voorgelegde tekst van Van Rhijn & Partners dd. 25.03.2018 wordt gespecificeerd en waaruit zou blijken dat betrokkene geen dergelijke tijdelijke verblijfsvergunning zou kunnen bekomen. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er blijkt uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd (deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier). Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar Armenië, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië en de gegronde vrees voor vervolging in zijn thuisland (waar de situatie nog zeer grillig zou zijn, zeker op het terrein; waar er onrust zou zijn en er te mijden plaatsen en regio's zijn; waar het minstens gevaarlijk kan zijn en waakzaamheid alleszinds meer dan geboden is) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst tevens in dit kader naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er verwezen wordt naar vijandelijkheden in bepaalde districten in Armenië en dat er vermeld wordt dat niet-essentiële reizen worden afgeraden. Dit advies kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Armeense nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder verwijst betrokkene naar een Rapport van Human Rights Watch dd. 2017, maar ook de verwijzing naar het rapport van deze mensenrechtenorganisatie kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijs levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het rapport heeft betrekking op de situatie van gezinnen met jonge kinderen bij terugkeer naar Armenië, betrokkene toont echter niet aan hoe dit op hemzelf betrekking kan hebben daar hij niet aantoont een gezin en kinderen te hebben. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. (In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).)

Betrokkene verwijst verder naar zijn eerdere tewerkstelling tijdens zijn VIB in België bij [...] en legt een loonfiche uit juni 2021 en een arbeidscontract van bepaalde duur dd. 28.05.2021 voor, alsook een werkbelofte dd. 23.07.2021 indien het verblijfsstatuut van betrokkene wordt geregulariseerd. Het staat betrokkene echter vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nooit OCMW/RVA steun heeft ontvangen en wat wordt bevestigd door de voorgelegde brief van het OCMW dd. 06.04.2018, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat hij sinds 31.3.2007 ononderbroken in het Rijk is, dat hij een vlekkeloos parcours heeft afgelegd in ons Rijk, dat hij de Nederlandse taal machtig is, dat hij hiertoe de nodige opleidingen gevolgd heeft en met succes beeindigd (zie certificaten dd.22.02.2010 en 30.03.2010), dat de huidige talenkennis van betrokkene door zijn vele sociale interacties die hij onderhoudt evenwel geperfectioneerd is, dat hij geliefd en actief is in vele diverse kringen in het Oostendse en daarbuiten, zijn activiteiten voor de Eglise Apostolique Armenienne en Belgique en voorgelegde documenten hieromtrent dd. 01.10.2009 en 20.07.2021, zijn actieve en maatschappelijk wenselijke ingesteldheid, dat hij veel vriendschappen heeft gesloten, de getuigenissenverklaringen, dat voorgelegde documenten die aantonen dat betrokkene belastingen betaald heeft, de duurzame lokale verankering, zijn goed gedrag, de verklaring dat betrokkene sinds mei 2009 een medische kaart bij het OCMW te Oostende in zijn bezit heeft, het voorgelegde rijbewijs, de voorgelegde huurcontracten en de dat hij reeds sinds 2012 in zijn huidige huurwoning verblijft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze beslissing luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: N., N.

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van artikel artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende schending van de materiële motiveringsplicht, motiveringsverplichting zoals tevens vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging:

Art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister ofaan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker Wiens asielaanvraag niet definitiefwerd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [! waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestanden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekamen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juistfeitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoekster (tot dusver) aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is.

Het staat vast dat niet op alle elementen uit de regularisatie-aanvraag door verweerster wordt geantwoord, in haar al te korte (en aldus zelfs onvolledige) beslissing dd. 08/02/2023.

Dit is niet ernstig en getuigt alleszins van onbehoorlijk bestuur.

Het staat vast dat verzoeker te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens.

Overigens, verweerster beweert ook niet dat verzoeker leugenachtig is.

Verweerster zet louter uiteen dat verzoeker geen bewijzen van bedreiging voorlegt, zelfs geen begin van bewijs, hetwelke het (fysiek en/of psychisch) geweld staven, zodat terugkeer niet het herkomstland (of de bevoegde consulaire post) om van daaruit de humanitaire regularisatieaanvraag te richten, wél mogelijk moet zijn.

Verzoeker neemt evenwel aan dat voor verweerster het administratief dossier uit de asielaanvraag voldoende gekend is, met redenen aldaar uiteengezet.

In volle campagnestrijd zat verzoeker verwrongen tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici, die verzoeker voor zieh wilden doen werken, waarbij verzoeker hoe dan ook het etiket opgekleefd kreeg dat hij optrad als activist tegen het bestaande politieke regime, alle reële vrees voor afrekeningen vandie.

Er wordt evenwel voorbijgegaan aan volgende middelen en grieven, voorwerp van de humanitaire regularisatieaanvraag, waarop niet of nauwelijks wordt geantwoord/gemotiveerd:

- De corruptie in het land van herkomst;

- Zijn goede kennis van het Nederlands;

- Zijn werkbereidheid (met - zekerlijke - tewerkstelling thans bij [...] transportbedrijf, met ondernemingsnummer [...] met zetel te [...] alwaar verzoeker voorheen reeds wettig aan de slag is gegaan, en opnieuw doorstart kan nemen - middels contract voor onbepaalde duur - voor nationaal en internationaal transport en van zodra het verblijfsstatuut dit toelaat);

- Zijn wil niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen, zoals hij het ook niet is;
- Zijn verregaande integratie in het Rijk
- Zijn opgebouwd gezinsleven in het Rijk (beschermd door art. 8 EVRM) (zie ook infra)
- Zijn blanco strafblad
- ...

Niettemin heeft het ongeveer bijna 2 jaar geduurd, vooraleer verweester een beslissing nam na de aanvraag dd. 03.08.2021.

Dit is al te lang, zelfs overdreven lang, zekerlijk wanneer dan nog aan tal van argumenten wordt voorbijgegaan.

De genomen beslissing is derhalve gebrekkig en nietig.

Er is meer.

Verzoeker voldoet weldegelijk aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd. 15.12.1980.

Verzoekster heeft geenszins de bedoeling zich 'te nestelen in illegaal verblijf'.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.wet) duidt erop dat verzoeker weldegelijk streeft naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om - middels tewerkstelling - aan haar huidige précaire financiële situatie te verhelpen.

Zodat hij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade van waaruit in voorkomend geval regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet kan gericht worden) probleemloos kan verplaatsen.

De 'buitengewone omstandigheden' dienen uiteen te zetten waarom de regularisatieaanvraag of andere aanvragen tot legaal verblijf in het (Belgische) Rijk, niet vanuit het buitenland, zijnde het land van herkomst kan geschieden.

Er is reeds uiteengezet dat in Armenië zelf geen bevoegde ambassade aanwezig is.

Reizen naar een onbekend land (Moskou -> Rusland) die men al geenszins kent, kan men niet verwachten van de rechtszoekende vreemdeling.

In haar bestreden beslissing, zet verweester hoofdzakelijk uiteen (waarbij de overige elementen en middelen al te summier worden of helemaal niet worden aangehaald/gemotiveerd, zoals de toepassing van de Wet op de Legale Status van Buitenlandse Burgers in de Russische Federatie, overeenkomstig de verslagen van Human Rights Watch, het doen ontzeggen van de aanvraag vanuit het Rijk, de terreur in Armenië/Rusland, ook voor verzoeker, de toepassing van art. 8 EVRM...) waarom verzoeker wel de verre verplaatsing naar Moskou zou moeten (kunnen) doen, minstens aldaar de aanvraag zou moeten (kunnen) doen.

Welnu, verzoeker kan zich met dergelijk verweer van verweester niet verzoenen.

Verweester toont niet afdoende de veiligheid en deugdzzaamheid aan van (de aanvraagplaatsen in) de Russische Federatie en/of Armenië, integendeel.

Het langdurig verlaten van het Belgisch Rijk, hypotheceert alle verdere duurzame integratiekansen van verzoeker in het Belgische Rijk (alwaar hij nu reeds een derde van zijn leven verblijft!), alwaar verzoeker het centrum van zijn belangen kent.

Bovenal leren de reisadviezen dat de situatie in Armenië, nog steeds al te onveilig is.

Omtrent de veiligheid zette de eigen Belgische diplomatie in haar actueel reisadvies uiteen dat er onrust was, grote bijeenkomsten te mijden zijn, verhoogde maffiapraktijken,... aangevuld met de bij de regularisatie-aanvraag voorgelegde verslaggeving van Human Rights Watch, die de situatie in Armenië in de praktijk als onveilig en ondemocratisch voorhoudt.

Verweerster gaat hier al te gemakkelijk aan voorbij.

Verzoekster kan verwijzen naar het actueel diplomatiek reisadvies van de Belgische Staat (zoals op heden 15/03/2023 van toepassing).

"Update Veiligheid

Alle reizen naar Nagorno-Karabach, de internationale grens met Azerbeidzjan en de provincies Syunik, Vadyots Dzor en Gegharkunik worden afgeraden. De consulaire bijstand van onze landgenoten kan er niet worden verzekerd.

Op 13 September 2022 meldde de Armeense overheid dat er gewapende gevechten plaatsvinden in verschillende delen van haar internationale grens met Azerbeidzjan. Bevindt u zich momenteel in de provincie Syunik, Vadyots Dzor of in het oostelijke deel van de provincie Gegharkunik?

Overweeg of uw aanwezigheid noodzakelijk is of verlaat deze provincies tijdelijk. Hou uzelf op de hoogte van de laatste ontwikkelingen. Deze lokale nieuwsbronnen bieden verslaggeving in het Engels: ArmenPress, Arka.

Daarnaast is er de aanwezigheid van mijnen en andere explosief materiaal. Vermijd de volgende wegen in Oost-Armenië die langs de Azerbeidzjaanse grens liggen: Tsav-Syunik-Shurnukh-Goris (provincie Syunik) en Vardenis-Artanish-Ttujur (provincie Gegharkunik) en Tavush-Vazashen-Berdavan (provincie Tavush, potentiële route naar Georgië).

Als u zich momenteel in Armenië bevindt: registreer uw aanwezigheid op Travellers Online om de consulaire bijstand in geval van nood te faciliteren. De contactgegevens van de Belgische ambassade in Moskou en het ereconsulaat in Jeruzalem zijn hier beschikbaar : site.

Alle reizen naar Nagorno-Karabach, een gebied dat niet door de internationale gemeenschap wordt erkend, worden afgeraden. De consulaire bijstand van onze landgenoten kan er niet worden verzekerd.

De landgrens tussen Armenië en Turkije is ook zwaar gemilitariseerd. Er is een luchtverbinding tussen de twee landen.

Tijdens uw verblijf in Armenië kunnen er betogingen plaatsvinden. Deze kunnen leiden tot gewelddadige confrontaties met de ordediensten. Daarom wordt sterk aangeraden bijeenkomsten te vermijden en op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen. Respecteer steeds de instructies van de plaatselijke overheid.

Houders van zowel de Belgische als de Armeense nationaliteit (dubbele nationaliteit) kunnen worden opgeroepen voor de verpachte militaire dienst - zelfs indien ze voor een kort verblijf in Armenië zijn. Houders van de dubbele nationaliteit kunnen geen aanspraak maken op de Belgische consulaire bijstand wanneer de instemming van de plaatselijke overheid vereist is (art. 79 van het consulaire wetboek).

Algemene veiligheid

Gewapende incidenten doen zich af en toe voor in de buurt van de Armeens-Azerbeidzjaanse contactlijn en rond Nagorno-Karabach.

Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden.

Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Demonstraties vinden soms plaats in Yerevan of in andere grotere steden maar blijven doorgaans geweldloos. Er kunnen zich echter nog incidenten voordien met impact op het normale verkeer en publiek

vervoer. Vermijd daarom alle grote samenkomsten, volg het advies van de lokale autoriteiten en volg de actualiteit.

Reizen naar Nagorno-Karabach (een gebied dat niet door de internationale gemeenschap wordt erkend), de door Azerbeidzjan bezette gebieden en de grensgebieden van Armenië met Azerbeidzjan wordt sterk ontraden. Zeker met name wegens het ontbreken van grensafbakening in de regio's Gekharkunik, Vayots Dzor en Syunik. De consulaire bijstand aan onze landgenoten kan hier niet verzekerd worden.

Het is niet mogelijk om vanuit Armenië naar Azerbeidzjan te reizen. Personen wierpaspoort een "visum" voor Nagorno-Karabach bevat en/of een stempel dat aangeeft dat zij in Nagorno-Karabach of in een van de regio's van Azerbeidzjan die vroeger onder Armeense controle stonden, hebben verbleven, mogen Azerbeidzjan niet binnen.

Reizen in de buurt van de grens met Iran wordt ook sterk afgeraden.

Het Izhevan-Noyemberische gedeelte van de M16-weg naar Georgië loopt door een gebied dat vijandelijkheden kent. Reizigers die tussen Armenië en Georgië willen reizen, wordt geadviseerd alternatieve routes te gebruiken of per vliegtuig te reizen.

De grens met Turkije is eveneens gesloten. Vluchten naar Istanbul blijven echter mogelijk.

Om ons in staat te stellen onze consulaire dienstverlening nog beter te organiseren raden wij ook aan uw reis te registreren via Travellers Online

Terreurdreiging

Hoewel geen enkele regio ter wereld totaal veilig is voor terroristische bedreigingen, wordt de terreurdreiging in Armenië in het algemeen als gering ingeschat.

Criminaliteit

Het niveau van gewelddadige criminaliteit blijft in het algemeen laag, alhoewel volgens de media de georganiseerde misdaad blijft toenemen. Deze treffen in principe de gewone toerist niet.

De nodige waakzaamheid is dan ook geboden voor wat betreft zakkenrollers en diefstallen. Reizigers doen er dan ook goed aan om ge/d, paspoorten, vliegtickets en waardevolle voorwerpen op een veilige p/aats te bewaren en om steeds een kopie van hun paspoort als identificatiebewijs bij zich te hebben.

Zie hiervoor: <https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/armenie/reizen-naar-armenie/laatste-update-en-covid-19-armenie>

Het blijkt dus dat de situatie in Armenië niet geheel onbesproken is, dat er te mijden plaatsen en regio's zijn, dat het er gevaarlijk is minstens kan zijn, en dat alleszins waakzaamheid meer dan geboden is.

Overigens, mensen zijn mensen, en gevaar is gevaar: wie in de baan van een kogel of in de ontploffing van een bom zit, riskeert zijn/haar leven; de kogel/bom maakt geen onderscheid tussen Armeniërs, Beigen, Belgo-Armenen,... Het gemaakte onderscheid tussen Belgen die naar Armenië willen reizen, of Armeniërs die naar Armenië willen (of moeten reizen), is weinig ernstig en alleszins niet dienstig naar het ontvankelijkheids- en/of gegrondheids criterium van de humanitaire regularisatie-aanvraag (ex art. 9bis Vreemdelingenwet) toe.

Verweerster zet aldus uiteen dat dergelijke adviezen enkel van toepassing zijn op toeristen, doch verzoeker ziet niet in hoe in een onveilige situatie van geweld en conflicten, verweerster (en haar wapens) de visu het onderscheid kan maken, quod non.

Het staat vast dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie, criminaliteit,... alleszins voor de autochtone bewoners (zoals verzoeker er één is)!

Bovenal heeft verzoeker weldegelijk een familiaal leven (beschermd door art. 8 EVRM).

Zelfs al zou verzoeker nog alleenstaand zijn, zonder gezinslast, zou hij dergelijke bescherming mögen en kunnen genieten (te meer ook de opbouw van relaties beschermd zou moeten worden en worden), doch verzoeker heeft weldegelijk een partner, en ook een eigen (biologisch) kind, eveneens in Oostende wonende!

De Belgische Staat is duidelijk alleenstaande mannen niet genoeg, en acht het klaarblijkelijk verkieslijk om gezinnen met (schoolgaande) kinderen te regulariseren (ex art. 9bis Vr.Wet), doch ten onrechte. Een 'wettelijk' verbod hiervoor is al geenszins voorhanden.

Ook alleenstaande goed geïntegreerde Nederlandstalige mannen zonder strafblad, verdienen het om humanitair geregulariseerd te worden. Maar in casu is verzoeker dus een vader met een kind.

*Tot slot en niet in het minst: zowel een verplaatsing naar Armenië als naar Rusland (Moskou) zijn zeer precair, waarbij het maken van verplaatsingen niet zonder gezondheidsrisico is, integendeel, en zekerlijk het maken van verre verplaatsingen doorheen landen met een groot corona-*risico*-gehalte (Oostbloklanden), waarbij overigens ook de corona-cijfers van Armenië als Rusland zelf, allerm minst gunstig zijn (integendeel) (en alleszins veel ongunstiger dan het vrij veilige Vlaanderen, met een hoge vaccinatiegraad, in tegenstelling tot de hier hoger opgesomde landen/gebieden).*

Andermaal, verzoeker kan zijn gezin ook niet in de steek laten. Het gezin rekent op verzoeker (zorg en onderhoud partner en kind, bijstand schooltaken, gaan/brengen van het kind naar school,...).

Verzoeker (met blanco strafblad, zelfs zonder enige aanraking met justitie, hetgeen geenszins een normale sinecure is, zoals verweester ten onrechte beweert) heeft recht op verder verblijf in het Rijk, en kan niet verplicht worden, na 16 (!!!) jaar gedwongen te worden elders naartoe te trekken, zonder hebben en houden.

Bovenal gaat verweester op niet ernstige wijze voorbij aan de door verzoeker voorgelegde verslagen van Human Rights Watch. Verweester legt deze naast zieh neer, door deze af te wijzen als 'al te algemeen' en niet voldoende individueel. Dit is niet redelijk: zo de situatie onveilig is voor éénieder (elke normale rechtsonderhorige) dan zeker ook a fortiori voor een individu(,) dat bovenal nog door de lokale overheid gevisceerd wordt, gelet op zijn verleden (zie vluchtverhaal) en zekerlijk ook door diens vlucht intussen.

Als Uw Raad een weigeringsbeslissing onwettig vindt, volgt daaruit ook de onwettigheid van het meegaande bevel om het grondgebied (BGV) te verlaten (zie eveneens stuk 1). Immers ook: de bijzaak volgt de hoofdzaak ('accessorium sequitur principale').

Het middel is dan ook, in alle onderdelen, ontvankelijk en gegrond.

VOORBEHOUD om verdere elementen en stukken nog nader in de debatten te brengen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587)".

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker verwijt de verwerende partij om pas een beslissing te hebben genomen bijna 2 jaar na het indienen van de aanvraag, wat volgens hem overdreven lang is.

De Raad wijst erop dat de wetgever geen termijn heeft bepaald waarbinnen de verwerende partij over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet oordelen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat een termijn van de facto anderhalf jaar voor het onderzoek van de aanvraag niet redelijk zou zijn en evenmin dat de behandelingstermijn, zelfs indien deze te lang zou worden bevonden, quod non, ipso facto zou leiden tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. In casu is immers de ontvankelijkheid van de aanvraag aan de orde, met andere woorden de vraag of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, zoals de regel het voorschrijft. Aan de wettelijke voorwaarde inzake het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden kan immers niet worden voorbijgegaan.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet of nauwelijks op alle elementen uit de regularisatieaanvraag heeft geantwoord. Hij stelt dat onder meer wordt voorbijgegaan aan de corruptie in het land van herkomst, zijn goede kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn verregaande integratie in het Rijk, zijn opgebouwd gezinsleven in het Rijk beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en zijn blanco strafblad.

Waar verzoeker stelt dat hij een partner en eigen biologisch kind heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag hiervan geen gewag heeft gemaakt, in tegendeel. Verzoeker heeft daarin uitdrukkelijk aangegeven dat hij alleenstaand is en het blijkt niet dat hij deze informatie heeft geactualiseerd. De verwerende partij kon met zijn vermeend familieleven dus geen rekening houden in de eerste bestreden beslissing. Overigens houdt verzoeker het in zijn verzoekschrift ook bij een loutere bewering zonder meer, hetgeen niet volstaat om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Deze vaststelling leidt overigens ook tot de conclusie dat de beoordeling van het familie- en gezinsleven en het hoger belang van het kind in de tweede bestreden beslissing, in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet als verkeerd kan worden aangemerkt.

Voorts leest verzoeker de eerste bestreden beslissing verkeerd waar hij voorhoudt dat met de andere door hem aangehaalde elementen geen rekening is gehouden. Er wordt immers omstandig gemotiveerd over de algemene toestand in het land van herkomst, zijn werkbereidheid en zijn blanco strafblad. In fine van de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat de overige aangehaalde elementen zoals dat hij de Nederlandse taal machtig is en dat hij duurzaam lokaal verankerd is, niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en zij dus behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Het standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden gedacht, met andere woorden waarom deze elementen het hem alsnog zouden verhinderen of uitermate moeilijk maken om zijn aanvraag in te dienen in het buitenland bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, volstaat daartoe niet, temeer nu hij de elementen waarop hij doelt zelf heeft ingeroepen in het kader van de gegrondheid van zijn aanvraag, en niet als buitengewone omstandigheid. Waar verzoeker er overigens nog op wijst dat het langdurig verlaten van België alle verdere duurzame integratiekansen hypothekeert, terwijl hij nu reeds een derde van zijn leven hier verblijft en waar hij het centrum van zijn belangen kent, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij dit niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag, waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij het motiveren van de eerste bestreden beslissing

Daarnaast wijst verzoeker erop dat in Armenië zelf geen bevoegde ambassade aanwezig is en hekelt hij dat de verwerende partij niet afdoende de veiligheid en deugdzzaamheid aantoont van de aanvraagplaats in Moskou, Rusland, alwaar de bevoegde diplomatieke post zich bevindt. Hij gaat niet akkoord met de motieven in de bestreden beslissing waarom hij wel de verre verplaatsing naar Moskou zou moeten doen, minstens aldaar de aanvraag zou moeten doen. Hij stelt dat reizen naar een onbekend land, in casu Rusland, die men al geenszins kent, niet kan verwacht worden van de rechtszoekende vreemdeling.

Verzoeker leest de eerste bestreden beslissing andermaal verkeerd. De verwerende partij heeft niet gemotiveerd dat hij zich naar Rusland moet verplaatsen, in tegendeel. Zij heeft erop gewezen dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat Armeniërs, zoals verzoeker, zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd, zo verduidelijkt zij, hetgeen inderdaad wordt bevestigd door de toegevoegde informatie in het administratief dossier. In die optiek moest de verwerende partij dan ook niet verder de veiligheidssituatie of de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te bekomen in Rusland voor verzoeker onderzoeken.

Verzoeker stelt eveneens dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in Armenië niet afdoende heeft onderzocht. Hij betoogt dat de verwerende partij al te gemakkelijk voorbijgaat aan het bij de aanvraag gevoegde negatief reisadvies voor Armenië van de FOD Buitenlandse Zaken en het rapport van Human Rights Watch (hierna: HRW). Hij stelt dat uit het reisadvies blijkt dat de situatie in Armenië niet geheel onbesproken is, dat er te mijden plaatsen en regio's zijn, dat het er gevaarlijk is, minstens kan zijn, en dat alleszins waakzaamheid meer dan geboden is. In het rapport van HRW wordt daarnaast uiteengezet dat de situatie in Armenië in de praktijk onveilig en ondemocratisch is, zo stelt hij. Tegen de motieven aangaande het reisadvies brengt verzoeker in dat hij niet inziet hoe in een onveilige situatie van geweld en conflicten het onderscheid tussen Belgen die naar Armenië willen reizen, of Armeniërs die naar Armenië willen of moeten reizen, wordt gemaakt, waardoor dit onderscheid weinig ernstig en alleszins niet dienstig is. Hij laat nog gelden dat het vaststaat dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie en criminaliteit en dit alleszins voor de autochtone bewoners.

De verwerende partij heeft aangaande de veiligheidssituatie in Armenië het volgende overwogen in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar Armenië, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië en de gegronde vrees voor vervolging in zijn thuisland (waar de situatie nog zeer grillig zou zijn, zeker op het terrein; waar er onrust zou zijn en er te mijden plaatsen en regio's zijn; waar het minstens gevaarlijk kan zijn en waakzaamheid alleszinds meer dan geboden is) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene verwijst tevens in dit kader naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er verwezen wordt naar vijandelijkheden in bepaalde districten in Armenië en dat er vermeld wordt dat niet-essentiële reizen worden afgeraden. Dit advies kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Armeense nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Verder verwijst betrokkene naar een Rapport van Human Rights Watch dd. 2017, maar ook de verwijzing naar het rapport van deze mensenrechtenorganisatie kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijs levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het rapport heeft betrekking op de situatie van gezinnen met jonge kinderen bij terugkeer naar Armenië, betrokkene toont echter niet aan hoe dit op hemzelf betrekking kan hebben daar hij niet aantoonst een gezin en kinderen te hebben. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. (In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).)

Verzoekers argumenten doen geen afbreuk aan het determinerende element van deze beoordeling, met name dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, zonder dat verzoeker persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een veiligheidsrisico loopt. Waar verzoeker dus van oordeel is dat ten onrechte een onderscheid wordt gemaakt tussen Belgen en Armeense staatsburgers, omdat een onveilige situatie geen onderscheid maakt, is dit in wezen niet dienstig. Verzoeker brengt immers geen elementen bij waaruit zou blijken dat hij, louter door zijn aanwezigheid in Armenië een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of fysieke integriteit. Bovendien heeft de verwerende partij er terecht op gewezen dat wordt gewezen op vijandelijkheden in bepaalde districten. Zo blijkt uit het reisadvies dat de situatie van geweld en conflicten waarnaar verzoeker verwijst zich af en toe voordoet in de buurt van de Armeens-Azerbeidzjaanse contactlijn en rond Nagorno-Karabach. Verzoeker toont niet aan dat hij niet veilig kan terugkeren naar andere regio's in Armenië waar geen incidenten plaatsvinden. Evenmin toont hij aan dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat hij niet aantoonst hoe het HRW-rapport over de situatie van gezinnen met kinderen op hemzelf kan worden betrokken, nu hiervoor reeds werd vastgesteld dat hij niet had aangegeven een partner en een kind te hebben. Waar hij stelt dat de situatie onveilig is voor éénieder, kan worden herhaald dat hij niet aantoonst dat hij, louter door zijn aanwezigheid in Armenië een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of fysieke integriteit.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn vrees om terug te keren naar Armenië en zijn vluchtverhaal uit zijn verzoek om internationale bescherming, moet erop worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de Raad, zodat hij zich niet zonder meer op de elementen van zijn asielrelaas kan beroepen. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat de loutere bewering dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit, zonder dat daarvan enig bewijs wordt bijgebracht, niet volstaat om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Met zijn argument dat het vaststaat dat verzoeker te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens en dat de verwerende partij ook niet beweert dat verzoeker leugenachtig is, kan hij voornoemd motief nog niet aan het wankelen brengen, temeer nu zijn asielrelaas als niet geloofwaardig werd beschouwd, zoals blijkt uit het arrest van de Raad nr. 11838 van 27 mei 2008.

Verzoeker wijst voorts op de gezondheidsrisico's bij het maken van verre verplaatsingen naar landen met een groot corona-risico-gehalte, zoals Rusland of Armenië. De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn aanvraag. Aangezien de bewijslast op verzoeker rust, kan de verwerende partij niet worden verweten om met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker betoogt dat ook alleenstaande, goed geïntegreerde, Nederlandstalige mannen zonder strafblad, het verdienen om humanitair geregulariseerd te worden, dat hij recht heeft op een verblijfsvergunning, dat hij niet verplicht kan worden om na 16 jaar gedwongen te worden elders naartoe te trekken, zonder hebben en houden, dat hij geenszins de bedoeling heeft zich te nestelen in illegaal verblijf en juist huidige aanvraag heeft ingediend om een legaal statuut te bekomen en om later wel legaal te kunnen afreizen naar verre landen. Echter, met zijn betoog gaat hij eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en dus over de vraag of er redenen zijn die hem toelaten de aanvraag in te dienen in België en niet, zoals de regel het voorschrijft, bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Er wordt niet geoordeeld over de gegrondheid van deze aanvraag, zijnde de humanitaire regularisatie waarop verzoeker doelt. Verzoeker kan niet voorbijgaan aan de wettelijk voorziene procedure, en in de mate dat zijn betoog neerkomt op wetskritiek, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij niet bevoegd is.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, en evenmin dat deze beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd dient te worden als gevolg van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS